

oświadczenia złożone przez państwo francuskie w lipcu, we wrześniu i w październiku 2002 r. nie stanowiły — rozpatrywane oddzielnie lub łącznie — jednego lub kilku przypadków pomocy państwa. Sąd naruszył pojęcie użycia zasobów państwowych w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE, orzekając, iż oświadczenia w sprawie wsparcia mogły prowadzić do użycia zasobów publicznych tylko pod warunkiem, że określały formę i kwotę planowanego wsparcia, że ich realizacja była natychmiastowa i pewna oraz że były prawnie wiążące (pierwsza część). Ponadto Sąd wypaczył przedstawione przez Komisję przepisy prawa krajowego, wskazując, iż owe przepisy stanowiły z kolei, że aby obietnice wsparcia mogły mieć moc wiążącą, winny one być dokładne, jeśli chodzi o szczegółowe zasady i kwotę obiecanego wsparcia, a nie być uzależnione od niewykonania zobowiązań przez dłużnika, podczas gdy na gruncie prawa krajowego obietnica rezultatu wystarczy, by zobowiązać jej autora. Warunek dotyczący zaistnienia trudności finansowych nie stoi na przeszkodzie zobowiązaniu gwarancyjnemu, a fakt, iż państwo zachowuje się w sposób budzący przekonanie, że postąpi ono w określony sposób, prowadzi do powstania jego odpowiedzialności (druga część). Wreszcie, Sąd naruszył pojęcie użycia zasobów państwowych w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE, orzekając, iż takie użycie nie może wynikać z reakcji rynków prowadzącej do powstania po stronie państwa faktycznego obowiązku zaradzenia problemom z finansowaniem France Télécom (trzecia część).

W ramach zarzutu drugiego, który składa się z dwóch części, wnoszące odwołanie podnoszą, że Sąd naruszył prawo w zakresie kwalifikacji pożyczki akcjonariusza udzielonej w grudniu 2002 r. France Télécom przez państwo w formie linii kredytowej w wysokości 9 mld EUR. Bouygues i Bouygues Télécom wskazują w tym względzie, po pierwsze, że Sąd naruszył pojęcie pomocy w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE, orzekając, iż korzyść wynikająca z zapowiedzi otwarcia linii kredytowej nie jest wystarczająco związana z przeniesieniem zasobów wynikającym z tego otwarcia, aby można było stwierdzić istnienie pomocy państwa. Wnoszące odwołanie wskazują, że Sąd niesłusznie wymaga, by korzyść i użycie zasobów państwowych łączyły się.

Po drugie, wnoszące odwołanie podnoszą, że Sąd naruszył pojęcie korzyści w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE, gdyż rozważył w oderwaniu fakt udostępnienia France Télécom kwoty 9 mld EUR i uznał, że nie implikował on żadnego przysporzenia korzyści własnej w formie zwiększenia środków finansowych pozostających w dyspozycji France Télécom, lecz nie wziął pod uwagę przy ocenie istnienia tej korzyści skutku w postaci uspokojenia rynków, który wynikał z tychże środków.

(¹) Decyzja Komisji 2006/621/WE z dnia 2 sierpnia 2004 r. dotycząca pomocy państwa wdrożonej przez Francję na rzecz France Télécom (Dz.U. L 257, s. 11).

Odwołanie od wyroku Sądu (trzecia izba w składzie powiększonym) wydanego w dniu 21 maja 2010 r. w sprawach połączonych T-425/04, T-444/04, T-450/04 i T-456/04 Francja i in. przeciwko Komisji, wniesione w dniu 5 sierpnia 2010 r. przez Komisję Europejską

(Sprawa C-401/10 P)

(2010/C 317/28)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnosząca odwołanie: Komisja Europejska (przedstawiciele: C. Giolito, D. Grespan i S. Thomas, pełnomocnicy)

Druga strona postępowania: Republika Francuska, France Télécom SA, Bouygues SA, Bouygues Télécom SA, Association française des opérateurs de réseaux et services de télécommunications (AFORS Télécom)

Żądania wnoszącej odwołanie

- uchylenie wyroku Sądu Unii Europejskiej (trzecia izba w składzie powiększonym) z dnia 21 maja 2010 r. w sprawach połączonych T-425/04, T-444/04, T-450/04 i T-456/04, doręczonego Komisji faksem z dnia 25 maja 2010 r., w zakresie w jakim Sąd:
 - stwierdził nieważność art. 1 decyzji Komisji 2006/621/WE z dnia 2 sierpnia 2004 r. dotyczącej pomocy państwa wdrożonej przez Francję na rzecz France Télécom (¹);
 - obciążył Komisję własnymi kosztami oraz kosztami poniesionymi przez Republikę Francuską i przez France Télécom w sprawach T-425/04 i T-444/04;
- skierowanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd;
- orzeczenie, że rozstrzygnięcie o kosztach nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.

Zarzuty i główne argumenty

Komisja podnosi trzy zarzuty na poparcie swego odwołania.

W ramach zarzutu pierwszego Komisja twierdzi, że wyrok Sądu zawiera wewnętrznie sprzeczne uzasadnienie odnośnie do kilku kwestii. Ma to miejsce zwłaszcza wówczas, gdy Sąd uznaje w zaskarżonym wyroku, iż oświadczenia — w tym zapowiedź pożyczki akcjonariusza z dnia 4 grudnia 2002 r. — mogą zostać ocenione razem, jeśli chodzi o ustalenie istnienia korzyści po stronie France Télécom; natomiast gdy chodzi o ustalenie zaangażowania zasobów państwowych, Sąd uznaje, że istnieje znaczny rozdźwięk między zapowiedzią pożyczki akcjonariusza a różnymi oświadczeniami złożonymi wcześniej przez państwo.

W ramach zarzutu drugiego, który składa się z czterech części, Komisja podnosi, że Sąd kilkakrotnie naruszył art. 87 ust. 1 WE w związku z art. 230 WE. Otóż Sąd naruszył pojęcie pomocy, gdyż wskazał na wymóg istnienia ścisłego związku między korzyścią a zaangażowaniem zasobów państwowych (pierwsza część), odmówił uznania, że zapowiedź i oferta umowy pożyczki akcjonariusza złożona przez państwo francuskie pod adresem France Télécom implikowały zaangażowanie zasobów państwowych (druga część), i nie zbadał kryterium rozsądnego inwestora prywatnego, aby ustalić istnienie korzyści lub jej brak po stronie France Télécom (trzecia część). Ponadto Sąd naruszył zakres uznania, jakim dysponuje Komisja, gdy dokonuje ona złożonych analiz ekonomicznych, i przeprowadził kontrolę stosowności zaskarżonej decyzji (czwarta część).

W ramach zarzutu trzeciego Komisja twierdzi, że Sąd wypaczył zaskarżoną decyzję, gdyż uznał, iż Komisja winna była szerzej uzasadnić istnienie odrębnej korzyści wynikającej z oferty linii kredytowej w wysokości 9 mld EUR dla France Télécom, oraz stwierdził znaczny rozdźwięk między oświadczeniami złożonymi od lipca 2002 r. a zapowiedzią umowy pożyczki akcjonariusza z dnia 4 grudnia 2002 r.

⁽¹⁾ Dz.U. L 257, s. 11.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesfinanzhof (Niemcy) w dniu 25 sierpnia 2010 r. — Finanzamt Deggendorf przeciwko Markusowi Stoppelkampowi jako syndykowi w postępowaniu upadłościowym dotyczącym majątku Haralda Raaba

(Sprawa C-421/10)

(2010/C 317/29)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Bundesfinanzhof (Niemcy).

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Finanzamt Deggendorf.

Strona pozwana: Markus Stoppelkamp jako syndyk w postępowaniu upadłościowym dotyczącym majątku Haralda Raaba.

Pytanie prejudycjalne

Czy podatnik jest „podatnikiem niezamieszkałym [niemającym siedziby] na terytorium danego kraju” w rozumieniu art. 21 ust. 1 lit. b) szóstej dyrektywy Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych ⁽¹⁾, gdy

siedziba jego działalności gospodarczej znajduje się za granicą, czy też dodatkowym wymogiem jest brak prywatnego miejsca zamieszkania w kraju?

⁽¹⁾ Dz.U. L 145, s. 1

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Finanzgericht Düsseldorf (Niemcy) w dniu 27 sierpnia 2010 r. — Delphi Deutschland GmbH przeciwko Hauptzollamt Düsseldorf

(Sprawa C-423/10)

(2010/C 317/30)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Finanzgericht Düsseldorf

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Delphi Deutschland GmbH

Strona pozwana: Hauptzollamt Düsseldorf

Pytanie prejudycjalne

Czy opisane bliżej w postanowieniu elektryczne elementy połączeniowe objęte są podpozycją 8536 69 Nomenklatury Scalonej w brzmieniu rozporządzeń Komisji (WE) nr 1810/2004 z dnia 7 września 2004 r. ⁽¹⁾, nr 1719/2005 z dnia 27 października 2005 r. ⁽²⁾ oraz nr 1549/2006 z dnia 17 października 2006 r. ⁽³⁾, przyjętych w celu zmiany załącznika I do rozporządzenia Rady (EWG) nr 2658/87 w sprawie nomenklatury taryfowej i statystycznej oraz w sprawie Wspólnej Taryfy Celnej?

⁽¹⁾ Dz.U. L 327, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 286, s. 1.

⁽³⁾ Dz.U. L 301, s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Administrativen sad Sofia-grad (Bułgaria) w dniu 6 września 2010 r. — Peter Aladzhov przeciwko Zamestnik direktor na Stolichna direktsia na vatreshnite raboti kam Ministerstvo na vatreshnite raboti

(Sprawa C-434/10)

(2010/C 317/31)

Język postępowania: bułgarski

Sąd krajowy

Administrativen sad Sofia-grad